

Voldtægt i islamiske lande

Blog: Der er god grund til, at det internationale samfund reagerer kraftigt på denne fuldstændigt utidssvarende, kvindediskriminerende praksis.

Mrutyuanjai Mishra – om at en mand, der i et islamisk land voldtager en kvinde, slipper for straf

Læs flere indlæg på jp.dk/blogs

Alle taber på handelskrig

KRISTOFFER KLEBAK
international chef
Dansk Erhverv

EU og Kina balancerer netop nu på grænsen til en handelskrig. De seneste måneder har budt på en række protektionistiske tiltag fra EU's side, og nu truer kineserne med at slå tilbage.

I april indførte EU en straf-told på import af keramik fra Kina på op til 40 pct. de næste fem år. Straftolden blev angiveligt indført, fordi Kina dumper priserne i EU, men mon ikke det i virkeligheden også handler om at beskytte en forældet europæisk produktion? Den danske import af den kinesiske keramik løber op i 165 mio. kr. hvert år, og straf-tolden betyder højere priser i butikkerne, så både forbrugerne og de mange danske og europæiske virksomheder, som designer og udvikler tingene herhjemme, men lader produktionen finde sted i Kina, hvor den er bil-

ligst, taber på straf-tolden. Alligevel stopper konflikten ikke her, for EU har nu indført en midlertidig straf-told på 11 pct. på kinesiske solceller og truer kineserne med at forhøje den til 47 pct. i starten af august, medmindre kineserne imødekommer en række EU-krav inden da. Det sker på trods af stor modstand blandt EU's medlemslande, som fortrækker en mindre konfrontatorisk løsning.

Kinas svar

Kina har svaret igen ved at indføre antidumpingtold på 37 pct. på EU's eksport af kemikalier, og kineserne truer også med at lægge ekstra told på import af vin.

Hvis situationen ikke bringes under kontrol, er der en reel risiko for handelskrig med alvorlige konsekvenser for samhandlen. Det er det sidste, vi har brug for nu, hvor både Danmark, EU og Kina trænger til initiativer, der kan styrke samhandlen og give vækst. Jeg vil derfor på det kraftigste opfordre EU-Kommissionen til at trække i land og respektere Danmarks og andre EU-landes ønsker om ikke at eskalere krisen.

Sygeliggørelse af de raske

Steen Gersager
pensioneret fuldmægtig, cand.jur.
Fyrrebakken 21, Hillerød

Tak til neuropsykolog Lis Ehlers for hendes kronik 20/7: "De magtfulde diagnoser".

Efter i mere end 20 år at have behandlet arbejds-skadesager og private forsikrings-sager i Arbejds-skadestyrelsen, er det også mit indtryk, at "efterspørgslen" efter psykiske lidelser er stor – og denne har efter min vurdering været stigende gennem de senere år. Denne "jagt" er blevet gjort lettere med nye diagnoser som fibromyalgi, posttraumatisk stresssyndrom, piskesmæld og kronisk træthedssyndrom.

Efter at have behandlet tusindvis af sager, herunder læst utallige speciallægeerklæringer, andre erklæringer, advokatindlæg, politirapporter m.m. er der for mig ingen tvivl om, at en del mennesker, men vel dog kun en minoritet, ser den medicinske diagnose og en erstatningssag som en vej ud af deres problematiske sociale og økonomiske situation.

Det er desværre også tydeligt, at enkelte advokater og erklærings-skrivende speciallæger samt psykologer, herunder neuropsykologer, er noget énøjede i deres beskrivelse og vurdering af disse sager. F.eks. kan en ulykkes hændelsesforløb, herunder om der eksempelvis har været tale om en klar forsikringsbegivenhed som en hjerneystelse eller ej, i en erklæring beskrives helt uafhængigt af og ofte i klar modstrid med, hvad der i øvrigt er af overbevisende oplysninger i sagen (f.eks. afhøring af skadelidte selv til en politirapport).

Man kan ikke se bort fra, at dette også kan have en måske tilsigtet afledt positiv virkning på de erklæringsudstedendes egen økonomi, idet de skadelidtes advokater kan være tilbøjelige til at vælge netop disse eksperter til udfærdigelse af erklæringer.

På denne måde er nogle personer, der er professionelt involverede i personskadesager desværre med til at fremme denne tendens til sygeliggørelse af raske mennesker.

EU's ekstravagance

Bent Bundgaard
Banevænget 12, 02, Birkerød

Inden for det seneste par uger har jeg i dagspressen set turistannoncer for Tjekkiet indrykket af European Union, European Regional Development Fund og Ministry of Regional Development CZ i forening. Jeg spørger bare: Hvor stort er EU's budget til sådanne fuldstændigt unødvendige aktiviteter?

Det er simpelthen spild af borger-nes penge på samme måde som parlamentets flyttecirkus mellem Bruxelles og Strasbourg.

Må jeg bede parlamentarikerne om at tage deres job alvorligt og ikke gøre som Dan Jørgensen, der her i agurkesæsonen (den krumme?) er fremkommet med et latterligt forslag om, at æggebakker med buræg skal være forsynet med billeder af burhøns.

Kritik af krig forvandles til kritik af soldaternes indsats. Det får mennesker til at tie om bl.a. aktiviteterne i Afghanistan.

Arkivfoto: Martin Lehmann/Polfoto

De krigeriske aggressioner

STEEN STEENSEN
historiker og forfatter
Lejrevej 24, 1.
Brønshøj

Folketinget er krigslystent. Tilsyneladende kan de førende partier ikke få nok af krige. Knap er de danske soldater vendt hjem fra Afghanistan, før politikerne ser sig om efter nye slagmarker. Jamen, er Danmark da under fjendtlighedsindet pres udefra? Næh, det er ikke tilfældet, tværtimod, vort territorium er mindre truet end på noget andet tidspunkt i historien. Fjendtlige stater findes ikke i vores nærhed.

Alligevel har Danmark inden for den seneste snes år angrebet syv fjernliggende nationer, der ikke har gjort os noget. Det må betegnes som en uheldig aggressiv adfærd. I fortiden kan man næppe registrere noget tilsvarende. Vikingerne var slemme. Christian IV ligeså, men krig mod syv forskellige nationer på 23 år. Det slår vist det hele. Hvilken forklaring kan der gives på denne militære runddans, som Folketingets flertal ønsker at fortsætte?

Kan alle høre mig?

Krig var til før staten. Det har fået adskillige historikere og psykologer til at mene, at krigslysten udgør et behov i den menneskelige natur. Dette synspunkt fremføres i Hans Branners fortællelige bog, "I krig igen". I sindets irgange findes urinstinkter, der tilsidesætter fornuft og moral. Stridslysten kommer navnlig til udfoldelse hos magtmennesker i samfundets øverste lag.

” Krige mod folkeslag, der ikke har gjort os noget, og som foregår langt fra vores territorium. Hvad skal vi dog der?

Ofte hævdes det, at krigeriske aggressioner især gør sig gældende blandt ærgerrige og dominerende mænd. Den påstand understøttes ikke af nutidens virkelighed. Ministre af begge køn flyver i al hemmelighed til slagmarken. Iklædt feltmæssig udstyr. Fjernsynet er med. Kan alle se mig? Kan alle høre mig? Jeg taler med vore helte i krigszonen. Vi slås for freden og demokratiet. Stolthed og ærefrygt fylder mit hjerte. Besøget udgør et højdepunkt i ministerens karriere.

Statens styrke forøges

Et andet moment er måske lige så attraktivt for ærgerrige politikmagere. Over et bredt felt kaster nutidens lovgivere sig over politisk aktivisme. Det synes samtlige folketingsmedlemmer at være stemt for. Politik skal ikke begrænses, men udgøre en dominerende kraft i samfundet. Just den strategi førte til en aktiv udenrigspolitik. De militære engagementer falder naturligt ind i aktivismepolitikken.

Krige forøger statens styrke. Til alle tider har det forholdt sig sådan. Magten centraliseres. Skatter udskrives, og det civile samfund får mindre at sige. Dette moment motiverer formentligt også politi-

kerne til udenlandske eventyr. Militære aktioner hyldes dog ikke af Enhedslisten og til dels heller ikke af Dansk Folkeparti.

Hvad mener almindelige mennesker om politikernes krigseven-tyr? Det er ikke så let at sige. Kritik er svært at fremføre, så længe dele af landets ungdom er i kamp under farlige vilkår. Det udnytter krigsmagerne. Kritik af krig forvandles til kritik af soldaternes indsats. Det får mennesker til at tie, men krige, der ikke tjener forsvaret af nationalstatens territorium, er uønskede. Erfaringen viser dette træk.

De urimelige krige

Almindelige mennesker ønsker blot at arbejde i fred med deres eget. Krige er de mægtiges lyst. Regningen sendes til de arbejden- de, der ikke slipper for den byrde. Men hvad siger politikernes klassefæller? Altså de intellektuelle i bred forstand. Tavsheden er slående. End ikke kirken løfter stemmen.

På stående fod kan undertegne- de kun nævne to personer, som står frem med skarptunget kritik af krigsgalskaben. Den ene er forfatteren Carsten Jensen. Han ved, hvor mange løgne, der omgiver krig. Dem har han afsløret på træffende vis. Den anden er male- ren Simone Aaberg Kærn. Lige på og hårdt klasker hun til lærredet. Hendes krigsbilleder rammer plet. Krigsmagerne får de sårede soldaters blod stemplet i ansigtet. Tydeligere kan protesten ikke formuleres. Tak til de to kritikere af de urimelige krige.

Lad det slutteligt være gentaget: Krige mod folkeslag, der ikke har gjort os noget, og som foregår langt fra vores territorium. Hvad skal vi dog der?